

Na malém ostrově, kde se všichni navzájem znali a všichni na sobě byli závislí, poprvé zažívala pocit, že po ní nikdo nic nechce. Že když jí někdo donese velkou sklenici medu, udělá to prostě proto, že jí chce dát med. Nic jiného za tím není. Chvilí jí trvalo, než pochopila, že mezilidské vztahy mohou mít i takovou podobu.

Vedení rodinné firmy svěřila do rukou Petrosových nejbližších spolupracovníků. Na veškeré jejich kroky začali dohlížet právníci, kteří dříve pracovali pro jejího otce. Důvěřovala jim. Nic jiného jí ani nezbyvalo, na nic víc neměla sílu.

Její rodiče odešli už před lety, nejbližšími příbuznými bylo několik vzdálených bratranců, kteří na ni byli našťavní, protože se kdysi pohádali s Petrossem. Nevěděla, o co přesně šlo, ale domnívala se, že si od něj chtěli půjčit peníze. Poté co se rozkřiklo, že zemřel i malý Petros, ji přišli navštívit, neustále telefonovali, nabízeli jakoukoli pomoc. Někteří se zeptali hned, někteří vydrželi pár týdnů, ale všichni jí pokládali stejné otázky.

Co teď bude s firmou, se všemi hotely? Co čeká značku Petros Palace? Kdo bude dělat to, co dělal tvůj muž a po něm tvůj syn? Komu důvěřuješ? Komu svěříš vedení? Nebo vše prodáš? Penelope, drahá, nezapomínej, že v tom nejsi sama, že máš rodinu...

Rodina. Však jsme rodina. Rodina musí držet pohromadě. Tato slova najednou slyšela ze všech stran. Říkali je lidé, které řadu let neviděla, mnohé ode dne, kdy se vdala za Petrose. Byli to titíž lidé, kteří tehdy prohlašovali: „Teď je nafoukaná, protože si vzala Kasotakisem, ale kdyby její táta se starým Kasotakisem nepodnikal, mladý by si ji nikdy nevzal, tohle byl čistě obchodní sňatek.“

Byl. Penelope si to uvědomovala snad každý den života po Petrosově boku, přesněji řečeno za jeho zády, protože byla jeho pouhým stínem. Často si pomyslela, že její existence na tomto světě je naprosto zbytečná. Tušila, že mnohé ženy žijí jinak. Ačkoliv byla v lásce nezkušená a vdávala se samozřejmě jako panna, časem začala tušit, že vztah mezi ní a jejím manželem nemá nic společného s tím, jak jsou láska a manželství popisovány v románech a v básních. Možná by všechno bylo lepší, kdyby měla více dětí. Na to myslela často, protože její syn se k ní choval podobně jako její manžel. Jako by neexistovala. Kdybych měla dceru, třeba by to bylo jiné, říkala si.

A tak po padesátce jako vdova, která by se měla trápit pocitem osamělosti, paradoxně začala být spokojenější než po celý svůj dosavadní život. Získala totiž přítelkyni. Kri-kri pro ni začala být nejbližší ze všech lidí, které dosud potkala. Když spolu poprvé přijely na zlatý ostrov, Penelope se až zastyděla. Jak jen mohla promarnit tolik let, když jsou na světě taková místa?

Ležela na pláži přesně tam, kam dosahovaly vlnky, tělo se jí bořilo do písku čím dál hlouběji, měla pocit, že v něm brzy celá zmizí, a ta představa ji vůbec neděsila, naopak, bylo jí příjemně. A bylo jí poprvé v životě jedno, že její tělo není pevné, pružné a štíhlé jako těla dívek, která pozorovala v katalogích s nabídkou plavek a na plážích u Petrosových hotelů.

„Spálíš se, nejsi zvyklá na tak silné slunce. A pojď, už to bude!“ volala na ni Kri-kri.

Ostrovem se nesla vůně ryb, které před chvílí vytáhla z moře a opékala nad ohněm. Penelope připadaly lepší než menu z nejdražších athénských restaurací.